

посегна да улови въ близката локва слънчевата свѣтина. Но не можа: слънчевитѣ лъчи се сплѣзгаты между прѣститѣ му и той не сполучи да улови ни капчица отъ тѣхъ за своитѣ бедни птички.

— Почакай, Юда, — рече Исусъ, — азъ ще дойда да оцвѣтя и твоитѣ пиленца.

— Не! — отвърна Юда: — да не си посмѣлъ да ги пипашъ! Тѣ сж хубави и тѣй както сж си.

Той стана. Съ намръщено чело и стиснати зѣби той дигна своето широко стѣпало надъ птичкитѣ си и една по друга ги обърна въ малки плоски глинени питички. Следъ това той трѣгна къмъ Исуса, който съ любовъ гледаше на своитѣ птичета, които блѣщѣха съ всички цвѣтове на джгата. Юда мълкомъ ги изглежда, после дигна нога и стѣпка едно отъ тѣхъ. И когато видѣ, че птичето се обърна въ питка пепелява глина, той усѣти такава радостъ, че почна да се кикоти.

И пакъ дигна нога да стѣпче и друга.

— Юда, — извика Исусъ, — какво правишъ? Нима не знаешъ, че тѣ сж живи и могатъ да пѣятъ?

Но Юда се киска и стѣпка още една. Исусъ се озърта за помощъ. Юда бѣше по-голѣмъ, и Исусъ не можеше да го спре. Той гледаше да види майка си. Тя бѣше наблизо, но докато дойде, Юда би успѣлъ да стѣпче всичкитѣ му птички. Сълзи се показаха на очитѣ на Исуса. Юда бѣ стѣпкалъ вече четири, оставаха още три. Мжчно бѣ на Исуса, че птичкитѣ му тѣй мирно стоятъ и допускатъ да ги унищожаватъ, безъ да виждатъ опасността. За да ги събуди, той заплѣска съ ржце и извика:

— Летете, летете!

И веднага тѣ размърдаха крилца, страховито ги разпериха, литнаха изъ въздуха и накацахъ по покрива, дето и бѣха вече въ безопасностъ. Когато Юда видѣ,